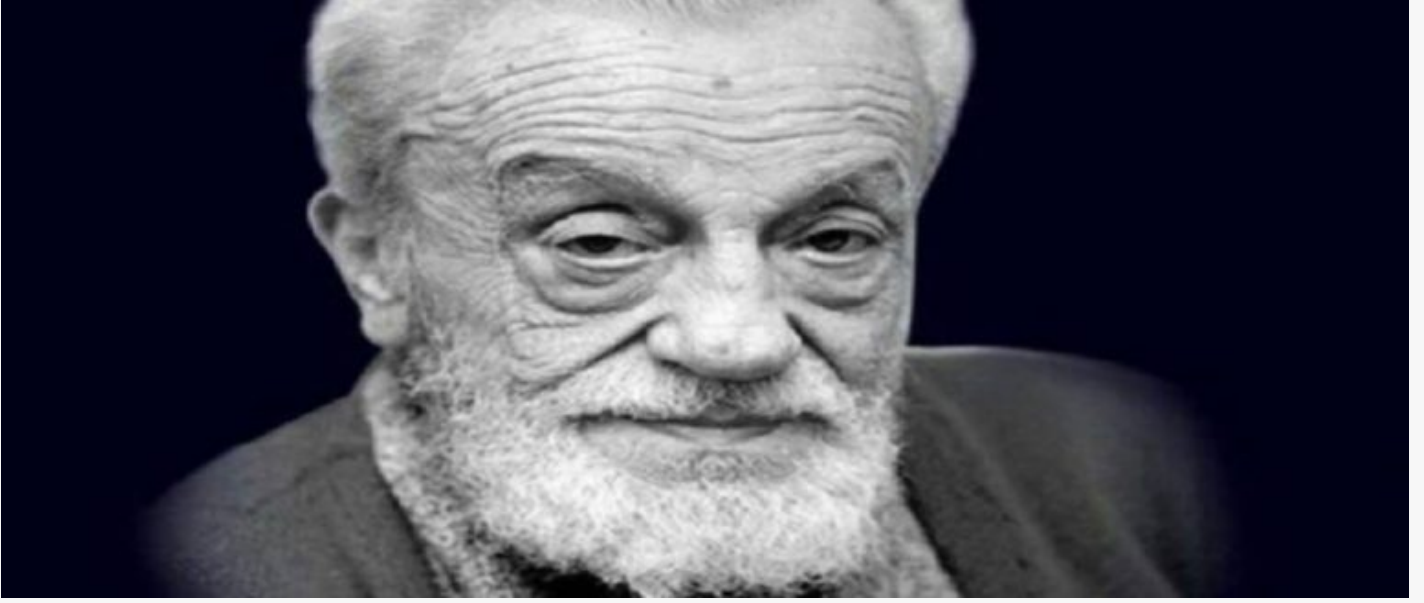

“Kardeşiz; fakat siyaset noktasında değil!”

II. Dünya Harbi'nin ardından demokrasi cephesi kazanıp, 1946 yılında çok partili hayata geçilir ve 1950'de DP, halkın ak zaferiyle iktidara gelir. Herkes serbestçe yazıyor, çiziyor, konuşuyordu. CHP'nin “sürü, güdülen, anlamayan” halkını, daha doğrusu “çarıkılarını” ve “köylülerini”, DP iktidara ortak etmişti.

“Din adına ortaya çıkmayı” esas alan “Siyasal İslâm” zihniyeti; Halk Partisi'nin “diktatörce” uygulamalarına ve DP'nin bu hürriyetçi anlayışına rağmen, ancak 22 sene sonra yayın hayatına başlayabilen Sebilürreşad diliyle, “Aralarında pek bir fark yok”¹ iddiasını ortaya atarak kolları sıvar. 27 Ağustos 1951'de Cevat Rifat Atilhan, İslâm Demokrat Partisi dilekçesini kurucular adına savcılığa verir. Ancak “Refah ve saadet güneşi Kur'ân'ı ele almakla doğacaktır. Partimiz mü'minlerle doludur, mü'minler birleşin” (Büyük Cihad gazetesi) gibi sloganları laikliğe aykırı bulunarak, altı aydan fazla yaşamasına müsaade edilmez, kapatılır.²

Sene 1965'ler. CHP zihniyeti ile Ahrar-Demokrat çizginin devamı olan AP arasında “diktatörlük-hürriyet” mücâdelesini kıyasıya sürmektedir. DP'nin demokrasi bayrağı ve başlattığı maddî-mânevî kalkınma hamlesini AP dalgalandırmaktadır. İstatistiklerin tesbitiyle, 1965-69 arası, Türkiye Cumhuriyeti, tarihinde maddî-mânevî en yüksek sıçramayı gösterir. Buna karşılık CHP hırçınlaşır; bürokrasi ve basını kışkırtır; AP'yi “irticaa” prim vermekle suçlamayı sürdürür. Sene 1966. Gelişmeler bir merhale daha katetmiş; tartışmalar Türkçe-Arapça ezandan, Arapça ezanın hoparlörle okunup-okunmamasına dayanmıştı.

Beynelmîlel mihraklar da düğmeye basmıştır. Bu sıralarda, 1968 talebe hareketleri, anarşi tırmandırılır. “Allah'ı insanlar yaratmıştır!” diyen Yargıtay Başkanı İmran Öktem'in namazının kılınmamasından duyulan hukukçuların Ankara'da yaptığı toplu yürüyüşe, zamanın Başbakanı Süleyman Demirel, “Türkiye'de ibâdet hürriyeti vardır” diyerek cenâze namazında çıkan hâdiseler üzerine İsmet İnönü'ye çatar.

Bu hengâmede Prof. Dr. Necmettin Erbakan, Türkiye Sanayi Odaları Birliği Dairesi Başkanlığı'na girer ve 1968'de başkan seçilir. Erbakan, masonik çevrelerin baskısıyla, başkanlıktan uzaklaştırılır. Danıştay, tekrar vazifesine iâde eder. Bu sefer polis zoru ile atılır. 1969 yılında, seçimlerde AP'den aday olmak üzere müracaatta bulunur. Ancak adaylığı, AP Genel Merkezi'nce, 19 Ağustos 1969'da reddedilir. Bu sefer MHP ve MP ile temaslarda bulunur, onlarla da anlaşamaması üzerine Konya'dan bağımsız olarak seçilir ve TBMM'ye girer.³

Kurulacak yeni parti çalışmaları için AP'li Sadettin Bilgiç'le 5 Aralık 1969'da görüşür ve “siyasette acemilik!” suçlamasına hedef olur. Bu gelişmeler üzerine, YTP'den Süleyman Arif Emre, MP'den Dr. Fehmi Cumaloğlu'nun istifası ile MNP'yi (Millî Nizam Partisi) 26 Ocak 1970'de kurar. Partinin isim babası, Cumhuriyetten beri arzulayan ve Akif'e böyle bir partinin hasretini çektiğini dile getiren Eşref Edib'dir.⁴ Bediüzzaman, “Kırk seneden beri iman hizmetinde benim arkadaşım ve

Sebilürreşad'da makale yazan ve şimdi vefat eden çok kıymetli kardeşlerimin mümessili ve hakikî İslâmiyet mücahidlerinden bir kardeşim; Nurun bir hâmisi; vefat etsem Nurcular içinde bulunmasıyla büyük bir teselli bulduğum zât" diye vasıflandırdığı Eşref Edib'in siyaset anlayışının, Risale-i Nur'a ters düştüğünü özellikle vurgular:

"Sebilürreşad, Doğu gibi mücahidler iman hakikatlerini ehl-i dalâletin tecavüzatından muhafazaya çalıştıkları için, ruh u canımızla onları takdir ve tahsin edip onlarla dostuz ve kardeşiz—fakat siyaset noktasında değil. Çünkü iman dersi için gelenlere tarafgirlik nazarıyla bakılmaz. Dost-düşman, derste fark etmez. Halbuki siyaset tarafgirliği, bu mânâyı zedeler, ihlâs kırılır. Onun içindir ki, Nurcular emsalsiz işkencelere ve sıkıntılara tahammül edip Nuru hiçbir şeye âlet etmediler. Siyaset topuzuna el atmadılar."5

Dipnotlar:

1- Sebilürreşad, , Haziran 1949, c. 2, sayı: 50, s. 397.; 2- Sadık Albayrak, Türk Siyasi Hayatında MSP Olayı, İst. 1986. s. 24.; 3- Albayrak, s. 49.; 4- age.; 5- Sünûhat, Yeni Asya Neşriyat, s. 65.